

НИКОЛАЈ ДРУГИ - ОКЛЕВЕТАНИ ЦАР

ЕВО ЗАШТО ЈЕ ЗАПАД РУШИО РУСИЈУ: ЧИЊЕНИЦЕ И БРОЈКЕ

Године 1894. на почетку владавине цара Николаја II, Русија је имала 122 милиона становника. Двадесет година касније, уочи Првог светског рата, број становника је порастао за више од 50 милиона. Прираштај становништва у царској Русији увећавао се по 2.400.000 новорођених сваке године. Тим темпом прираштаја, да се није десила револуција 1917. године, до 1959. године становништво Русије је требало да се увелича до 275.000.000.

За разлику од модерних демократија, царска Русија је градила своју политику не само на уравнотеженом буџету, већ и на принципу значајне акумулације **златних резерви**. Упркос томе, државни приход од 1.410.000.000 рубаља 1897. године је наредних година **непрестано растао**, без повећања пореских оптерећења, док је државна потрошња остала мање-више на истом нивоу.

Током последњих 10 година, пре Првог светског рата, вишак буџетских прихода над расходима огледа се у износу од 2.400.000.000 рубаља. Ова цифра је још импресивнија јер су у време цара Николаја II снижене тарифе у железничком саобраћају и укинута накнаде сељацима за откуп земље од својих бивших спахија, који се плаћао од 1861. године, а од 1914. године са почетком рата, укинут је и порез за све врсте пића.

У време владавине цара Николаја II, 1896. године уведен је закон о плаћању у златној валути. Државној банци је дозвољено емитовање новчаница до 300.000.000 рубаља без покрића у златним резервама. Влада не само да није искористила то право, већ је напротив, све новчанице емитовала са 100 % златном подлогом. Крајем јула 1914. било је у оптицају новца у износу од 1.633.000.000 рубаља, док су златне резерве у Русији износиле 1.604.000.000 рубаља, а у страним банкама се налазило још 141.000.000 рубаља.

Стабилност валуте је била таква да је чак и током руско-јапанског рата, који су пратили револуционарни немири широм земље, размена новца за злато није суспендована.

Порези у Русији до Првог светског рата били су најнижи у целом свету.

Оптерећење основним порезима у Русији је било скоро четири пута мање него у Француској, више од четири пута мање него у Немачкој и 8,5 пута мање него у Енглеској. Терет индиректних пореза у Русији је у просеку био упола мањи него у Аустрији, Француској, Немачкој и Енглеској.

Укупан износ пореза по становнику Русије је био више од два пута мањи него у Аустрији, Француској и Немачкој, а више од четири пута мањи него у Енглеској.

У периоду између 1890. и 1913. године руска индустрија је учетворостручила своју производњу. Њен приход је био скоро као и приход од пољопривреде, а роба је покривала скоро четири петине домаће тражње за готовим производима.

Током последње четири године преПрвог светског рата, број новооснованих акционарских друштава порастао је за 132%, а капитал који је уложен у њих готово се учетворостручио.

Пред сам рат 1914. године у државној штедионици је било улога у вредности од 2.236.000.000 рубаља.

Износ улога и сопственог капитала уложеног у мале кредитне задруге (на бази кооперације) у 1894. години је био око 70.000.000 рубаља, у 1913. – око 620,000,000 рубаља (повећање од 800%), а од 1. јануара 1917. – 1.200.000.000 рубаља.

У време владавине цара Николаја II, Русија је имала највећи темпо привредног раста у својој историји. Била је главни хранилац западне Европе. Уочи револуције руска пољопривреда је била у пуном цвату. У току две деценије које су претходиле рату од 1914-1918. године жетва житарица је удвостручена. Године 1913. у Русији је жетва основних житарица била за трећину већа него исте године у Аргентини, Канади и САД заједно. Русија је извозила 50% потреба целог света за јајима.

Од 1880-1910. г. темпо привредног раста је прелазио 9% годишње. По том показатељу Русија је избила на прво место у свету по темпу привредног раста надмашивши и нагло развијајућу привреду САД (треба напоменути да по овом питању разни економисти дају различите оцене, једни стављају на прво место Русију а други САД, али да је темпо раста економија био приближан је неспорна истина). По производњи главних пољопривредних култура Русија је била на првом месту у свету, производећи ражи више од половине светске производње, више од 1/4 пшенице, овса и јечма и више од 1/3 производње кромпира. Русија је постала главни извозник пољопривредних производа, била је права “житница Европе”. Извозила је 2/5 светске производње пољопривредних производа.

Напредак у пољопривредној производњи је био резултат историјских догађаја: укидање кметства 1861. године од стране Александра II и аграрне реформе Столипина током владавине Николаја II, што је резултирало да се у рукама сељака нашло преко 80% обрадивог земљишта, а са азијске стране – скоро све. Површина земљопоседничког земљишта је стално опадала. Давање сељацима право да слободно располажу својом земљом и укидање пољопривредних заједница било је од великог националног значаја, од чега су корист на првом месту осетили сами сељаци.

У том периоду се потрошња шећера у Русији повећала по становнику са 4 на 9 килограма годишње.

До почетка рата Русија је производила 80% светске производње лана. Захваљујући великим радовима на наводњавању у Туркестану предузетим још у време царевања императора Александра III, текстилна индустрија је у периоду између 1894. и 1911. године удвостручила производњу, а од 1913. године жетва памука покрива све потребе руске текстилне индустрије.

Брз развој нивоа индустријске и пољопривредне производње, трговине вишковима и позитивни трговински биланс омогућили су Русији да има стабилну конвертибилну златну валуту.

Цар је придавао велики значај развоју железничких пруга. Чак је у младости учествовао у отварању радова на чувеној сибирској прузи. Мрежа железничких пруга у Русији покривала је 74.000 врста (једна врста је 1,067 км) од којих је **Велики сибирски пут (8000 врста) био најдужи на свету.**

У царској Русији у периоду од 1880. до 1917. године, за 37 година било је изграђено 58.251 км железничких пруга, а за 38 година периода совјетске власти, односно до краја 1956. године било је изграђено само 36.250 км.

У пуном јеку рата 1916. године било је саграђено више од 2000 врста (километара) железничких пруга које су спојиле луку Романовск (сада Мурманск) на северном леденом океану са централним деловима Русије.

До почетка рата 1914. године чист приход државних железница годишње је износио 83% и у том проценту је амортизовао годишњи дуг државе. Другим речима, исплата дугова како унутрашњих тако и спољашњих била је обезбеђена у пропорцији већој од 4/5 само приходом који је добијала држава од експлоатације својих железничких пруга. Треба додати да је руска железница у поређењу са свим другим земљама света нудила најјефтинији и најкомфорнији превоз путника.

Почетком 1913. године укупан буџет за народно образовање у Русији достигао је за то време невероватну цифру од пола милијарде рубаља у злату.

Индустријски развитак у руској империји је омогућавао знатно увећање броја фабричких радника, о чијем се благостању као и кризи за њихову сигурност и здравље, посебно водило рачуна од стране царске владе.

Треба рећи да су управо у царској Русији још у XVIII веку за време царице Катарине II (1762-1796.), по први пут у свету, донети закони који су се односили на услове рада. Био је забрањен рад женама и деци, у фабрикама је уведен десеточасовни радни дан итд. Карактеристично је да је кодекс царице Катарине који је регулисао рад жена и деце и који је био штампан на француском и латинском језику био забрањен за објаву у Француској и Енглеској као “бунтован”.

За време владавине Цара Николаја II, до првог сазива државне Думе (скупштине), били су издати специјални закони који су обезбеђивали сигурност радника у дрвној индустрији, рудницима, на пругама и у предузећима на пословима посебно опасним за живот и здравље радника.

Рад деце до 12 година је био забрањен, а непунлетна лица женског пола нису смела бити унајмљена за рад ноћу од 9 увече до 5 сати ујутру.

Кажњавање умањењем плате није смело бити веће од 1/3 пуне зараде, притом свака казна је морала бити одобрена од стране фабричког инспектора. Износ умањене зараде је одлазио у специјални фонд за обезбеђење потреба самих радника.

Рад деце од 12 – 15 година је био посебно регулисан законом 1882. године, а 1903. године уведене су радничке старешине које су бирали сами радници у погонима. Постојање радничких синдиката било је озакоњено 1906. године.

У то време царско социјално законодавство је несумњиво било најпрогресивније у целом свету. То је натерало Вилијама Хауарда Тафта, тадашњег председника САД, две године пре почетка Првог светског рата да јавно изјави пред више високих руских представника: “Ваш цар је створио тако савремено радничко законодавство којим се ни једна демократска држава не може похвалити”.

За време цара Николаја II народно образовање је достигло невероватне размере. За мање од 20 година кредити одобрени министарству Народне Просвете су са 25,2 милиона рубаља достигли до 161,2 милиона.

У ту суму нису улазили буџети школа које су своје кредите користиле из других извора (војне и техничке школе) или добијали од стране локалних самоуправа и градова. Ти кредити су увећани са 70.000.000 рубаља 1894. године, на 300.000.000 у 1913. години.

Основно школовање је било по закону бесплатно, а од 1908. године оно је постало обавезно. Од те године се отварало око 10.000 школа годишње, тако да их је 1913. године било преко 130.000.

По броју жена које су се школовале на вишим школама, Русија је у XX веку заузимала прво место у Европи, ако не и у целом свету.

Самодржавни облик власти није ометао економски напредак Русије. Манифестом донетим 17. октобра 1905. године становници Русије су добили право на безбедност личности, слободу говора, штампе, окупљања, удруживања. У земљи су се стварале политичке партије, издавале хиљаде периодичних издања штампе. Слободном вољом је изабран парламент – Државна Дума. Русија је постала правна држава – судска власт је била одвојена од извршне власти.

Током владавине цара Николаја II у Русији је створено најбоље, до тога времена, радничко законодавство које је омогућавало нормирано радно време, избор радничких старешина, накнада за повреде и инвалидност на послу, обавезно здравствено осигурање од болести, инвалидности и након престанка рада због старости.

Цар активно промовише развој руске културе, уметности, науке и реформу армије и флоте.

Сва та достигнућа привредног и друштвеног развоја Русије су последица природног историјског развоја Русије и објективно су повезана са 300 година дугом владавином династије Романових.

Мит о томе да су радници бедно живели

Просечна радничка плата у Русији је била тадашњих 37,5 рубаља.

Ако умножимо ту суму са 1282,29 (то је однос вредности тадашње царске рубље и данашње рубље) добићемо суму од 48.085 рубаља у садашњем еквиваленту, односно око 1100 евра (однос рубаља-евро 2013. године када је писан овај текст).

Послужитељ 18 рубаља, односно око 525 евра;–

Потпоручник 70 рубаља, односно 2040 евра;–

Градски полицајац 20,5 рубаља, односно око 600 евра;–

Просечна радничка плата у Петрограду је била мања и 1914 године је износила 22,53 рубаља, односно око 670 евра;–

Куварица 5 – 8 рубаља, односно 148 – 230 евра;–

Учитељ у основној школи 25 рубаља, односно око 730 евра;–

Наставник у Гимназији 85 рубаља, односно 2480 евра;–

Окружни начелник 50 рубаља, односно око 1460 евра;–

Болничар 40 рубаља, односно 1165 евра;–

Пуковник 325 рубаља, односно 9470 евра;–

Чиновник средње класе 62 рубаља, односно 1870 евра;–

Виши чиновник 500 рубаља, односно 14.570 евра, а толику плату је имао и армијски генерал.–

А колико су, питаће те се, у то време коштали производи?

Фунта меса је 1914. године коштала 19 копејки (руска мера за тежину фунта је тежила 0,40951241 грама). Значи килограм меса би коштао 46,39 копејки – 0,359 грама злата, односно у данашњој противвредности око 12,5 евра.

Тако је радник могао купити 48,6 килограма меса месечно.

Пшенично брашно 0,08 рубаља (8 копејки) једна фунта (0,4 кг.);–

Пиринач фунта (0,4 кг) 0,12 рубаља;–

Кекс фунта 0,60 рубаља;–

Млеко литар 0,08 рубаља;–

Парадаиз фунта 0,22 рубаља;–

Риба фунта 0,25 рубаља;–

Грожђе фунта 0,25 рубаља;–

Јабуке фунта 0,03 рубаља.–

Врло пристојно за живот! Стога и могућност за издржавање велике породице.

Колико је коштало да се изнајми стан?

Трошкови закупа станова у Санкт Петербургу су били 25, а у Москви и Кијеву 20 копејки по квадратном аршину (1 аршин = 0,5058 m²) месечно. Тадашњих 20 копејки вреде данас 256 рубаља, односно 1m² је 1914. године коштао данашњих 506 рубаља. Изнајмљивање стана од сто квадратних аршина, тадашњег службеника у Санкт Петербургу, коштао је 25 рубаља месечно. Али он такав стан није изнајмљивао, већ се задовољавао са подрумским просторијама или поткровљем где је површина била мања, а самим тим и нижа аренда. Такав стан су углавном изнајмљивали виши чиновници који су примали плату која је била у рангу плате пешадијског капетана. Нето плата је износила 105 рубаља месечно (134.640 рубаља у данашњем еквиваленту).

Тако је стан од 50 квадратних метара коштао мање од четвртине плате.

О Светом Цару Николају II написано је много дивних књига које потпуно оповргавају лажи марксиста, али хор озлојеђених гласова чак и након канонизације царске породице не престаје.

Кажу да "вода камен дуби". Надамо се да ће макар делић чињеница помоћи у обнови истине о Цару – мученику и да ће бар мало отклонити сумње код оних који и даље имају о томе догматски став. Дискредитација Цара као симбола свете државе, и након његовог убиства, била је спровођена фабрикацијом разних митова који су утиснути у свест маса. Ти митови се могу оповргнути само изношењем чињеница и бројки, ослањањем на документа, записе и књиге сведока тог времена и наравно историчара.

<https://www.youtube.com/watch?v=e pnCU2iVL4q>

Мит о томе да је царска Русија била заостала земља

За време Николаја II Русија доживљава невиђен период материјалног просперитета. Уочи Првог светског рата њена економија је била у великом успону, а од 1894. до 1914. расла је најбржим темпом на свету.

Почетком двадесетог века, раст руске економије довео је до раста јавног богатства и благостања становништва.

У периоду од 1894. до 1914. године државни буџет је повећан за 5,5 пута, златне резерве – 3,7 пута. Руска валута је била једна од најјачих у свету.

Државни приходи су расли без и најмањег повећања пореског оптерећења. Директни порези у Русији су били 4 пута мањи него у Француској и Немачкој, и 8,5 пута мање него у Енглеској, а индиректни порези у просеку дупло мањи него у Аустрији, Немачкој и Енглеској.

Повећање приноса житарица била је 78 %. Житарице из Русије храниле су целу Европу. Производња угља повећана је за 325%, бакра – 375%, руде гвожђа – 250%, нафте – за 65%. Раст железничких пруга била је 103%, трговачке морнарице - 39%.

Укупан раст руске привреде чак и током тешких година Првог светског рата био је 21,5%.

Многи домаћи економисти и политичари тврдили су да очувањем тренда развоја који је постојао у годинама од 1900-1914, године, Русија ће неизбежно за 20-30 година заузети лидерску позицију у свету, што ће јој омогућити да доминира Европом, јер ће јој укупни економски потенцијал бити већи од свих европских држава заједно.

**Француски економиста Тери је написао:
„Нико од европских народа није достигао такве резултате“.**

Професор единбургшког универзитета **Чарлс Саролеа** написао је у свом раду „Истина о царевима“ следеће:

„Један од најчешћих напада на руску монархију је била тврдња да је реакционарана и опскурна (мрачна) и да је непријатељ просветитељства и напретка. У ствари, то је вероватно била најпрогресивнија влада у Европи... Није тешко оповргнути тврдње да руски народ није волео царизам и да је руска револуција затекла Русију у стању пропадања, колапса и исцрпљености ...

Посетивши Русију 1909. године очекивао сам да ћу свуда наћи трагове патње и страдања после руско-јапанског рата и револуционарних превирања 1905. године. Уместо тога приметио сам невероватну обнову и гигантску земљишну реформу... у џиновским скоковима растућу индустрију, прилив капитала у земљу, итд. Зашто се догодила катастрофа? ...Зашто је руска монархија пала готово без борбе? ... Она није пала јер је одслужила своје време. Она је пала из сасвим других разлога ... „

Мит о томе да је Русија била мрачна земља

Од 1894. до 1914. године буџет јавног образовања је порастао за 628%. Порастао је број школа: виших 180%, средњих 227 %, женских гимназија 420%, а јавних школа 96%.

И. Иљин у свом раду „О руској култури“, пише да је Русија била на прагу остварења свеопштег јавног образовања са мрежом школа у радијусу од једног километра.

У Русији је годишње отворано 10.000 школа.

Руска империја је била земља у којој се много чита. Током владавине Николаја II у Русији је штампано више новина и часописа него у СССР-у 1988. године.

Русија је такође доживљавала процват у култури.

Мит о томе да је Николај II био тиранин који је уништавао свој народ

Најважнији показатељ ефикасности и моралности власти и благостања народа је раст становништва.

Прираштај становништва Русије од 1897. до 1914. године, за само 17 година, достигао је фантастичну цифру од 50,5 милиона људи.

Спроводила се веома компетентна демографска и миграциона политика.

О задацима из ове области Столипин је писао:

„Сада је на реду наш главни задатак – ојачати доње слојеве. У њима је сва снага земље... Биће здрави и јаки корени државе, и верујте речи руске владе ће сасвим другачије звучати пред Европом и светом...”

Дајте држави 20 година мира, унутрашњег и спољашњег, и ви нећете препознати данашњу Русију! Наша удаљена сурова периферија земље је богата огромним просторима... Са суседним државама, густо насељеним, та огромна просторства неће остати пуста. У њих ће се увући туђини-странци, ако пре тога ту не дође Рус ...

И ако наставимо да спавамо летаргијским сном, ти крајеви ће бити отуђени, а када се пробудимо, можда ће они остати руски само по имену...”

У годинама после перестројке губили смо и настављамо да губимо у просеку око 1 милион становника годишње, плус абортуси. Према подацима из 2005. године, њихов број био је 1.611.000. Укупни губици ће достићи више од два милиона годишње.

Још један важан показатељ је број самоубиства. Некада је та цифра износила 2,7 на 100 000 становника, а сада их има 40.

У периоду од 1995. до 2003. као резултат самоубиства страдало је 500.000 људи. При том по статистици само једно од 20 покушаја самоубиства се завршава смрћу. Ако укључимо и та “неуспела” самоубиства добићемо цифру 20 пута већу, односно 10 милиона.

Мит о томе да су радници јако бедно живели

Радник у Русији је 1913. године зарађивао 20 златних рубаља месечно. При том хлеб је коштао 3-5 копејки (1 рубаља = 100 копејки), килограм говедине 30 копејки, килограм кромпира 1,5 копејки.

Притом је порез на доходак износио 1 рубаљу годишње, био је најнижи у целом свету. Одатле и могућности за многочлану породицу.

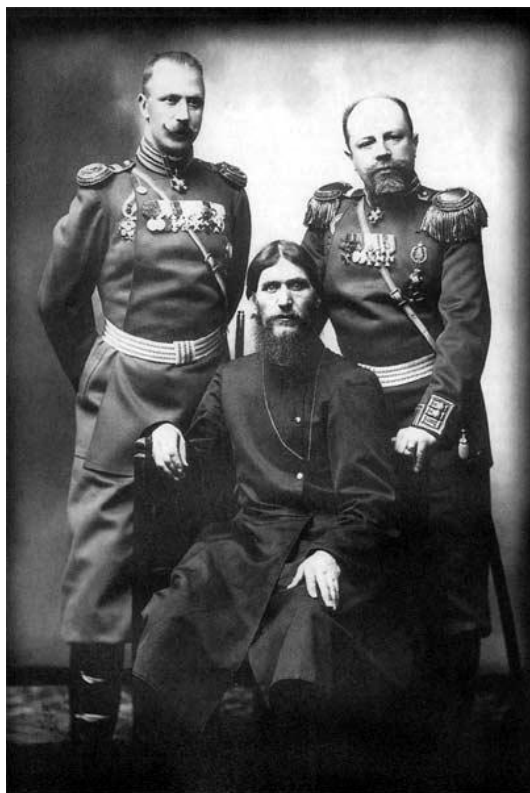
Контрастно изгледа карактеристика политике актуелног руског лидера, који је одговарао Западу, о коме је писао Едвард Пирс у чланку „У славу Путина“, објављеном у Гардијану:

„Да ли је икада постојала особа достојнија презира од Бориса Јељцина?”

Вечито пијан, неспособан да води земљу, допустио је да преваранти и корумпирани пљачкају национално богатство земље.

Он је одобрио укидање субвенција на производе, што је значило да ће обични људи нагло пасти у сиромаштво.

Ако говоримо о поносу и самопоштовању Русије, испоставља се да је Јељцин служио као колаборациониста, који се обогатио и нашао утеху у алкохолу ... људи су скупљали храну на депонијама, а Борис Јељцин је био леп пример тријумфа Запада“.

Мит о Распућину

Ађутант Императора пуковник А. Мордвинов одлучно одбацује у својим „Успоменама“ (објављеним у „Руској хроници“ 1923. године, том V) утицај царице, и било кога на одлуке Императора и даје убедљиве примере. Он открива истину о чувеној легенди о Распућину.

Мордвинов пише:

„Цар није био задовољан неким владиним званичницима, не зато што они нису били симпатични Распућину, него што су дозвољавали себи да верују и шире гласине у посебне моћи Распућина и његов утицај на државне послове. Сама помисао на то у очима Његовог Величанства је била увредљива и унижавала његово достојанство“.

Мордвинов који је стално био у царској палати од 1912. године, и који је увек путовао и био уз Цара током рата, током пет година колико је био уз Цара никада није видео Распућина, нити чуо да се о њему прича у царској породици са којом је био врло близак.

Господин Жилар, васпитач царевића, који је живео на двору, као и лични лекар Боткин (који је убијен у Јекатеринбургу са породицом), који су свакодневно боравили на двору, сведоче да су у току неколико година видели Распућина у палати само по једанпут, а оба су повезана са посетом Распућина поводом погоршаног стања наследника.

Генерал Расин, без чијег знања нико није могао да уђе у дворац за седам месеци ниједан пут није видео Распућина.

Александар Елисејев (1972. историчар и публициста), у свом чланку “Николај II, као политичар јаке воље у смутним временима“, примећује да је чак и Ванредна комисија Привремене владе била принуђена да призна да Распућин није имао никакав утицај на јавни живот земље и то упркос чињеници да је била састављена од искусних правника-либерала, који су имали крајње негативан однос према царској династији и самој монархији.

Император проба војнички казан, Могилев 1916.

Мит о томе да је Цар био слабог карактера

Француски председник Лубе је рекао: „Обично виде цара Николаја II као доброг, великодушног али слабог. **То је велика грешка. Он увек има добро промишљен план, који полако достиже. И поред тога што делује бојажљиво и стидљиво, Цар има јаку душу, храбро срце и непоколебљиву преданост. Он зна где иде и шта хоће**”.

Царевање је захтевало снагу карактера коју је Николај II имао. Током светог крунисања на Руски престо 27. маја 1895. године московски митрополит Сергеј у свом обраћању Цару је рекао: „**Како нема више, тако нема ни теже на свету од царске власти, нема већег бремена од царске службе. Помазање ће ти дати невидљиву вишу силу која ће уздићи твоје царске врлине ...**“

Читав низ аргумената који оповргавају тај мит долазе из горе поменутог рада А. Елисеева.

С. Олденбург (руски историчар, публициста и новинар 1888-1940. год. аутор темељног историјског истраживања о животу и раду цара Николаја II) написао је да је Цар имао гвоздену руку, а многе су само обмањивале сомотске рукавице на његовим рукама.

Чврсту одлучност Николаја II бриљантно потврђују догађаји из августа 1915. године, када је преузео на себе дужност врховног команданта и против жеље војне елите, Савета министара и целог јавног мњења. И треба рећи да је то сјајно обављао.

У ствари, Цар је био прави ратник и по „професији“ и по духу. Њега су и васпитавали као војника. Протојереј В. Асмус примећује: „Александар III васпитавао је децу у великој строгости, рецимо за јело су имали не више од 15 минута. Деца су морала да седају за сто и устају заједно са својим родитељима, тако да су деца често остајала гладна јер нису успевала да се уклопе у тако круте оквире.

Може се рећи да је Николај II добио право војно васпитање и образовање. Цар је све време себе осећао војником, што се одражавало на његову психологију и на све што је радио велики део свог живота“.

Као наследник престола, Николај Александрович је студирао војну науку са великим ентузијазмом. О томе сведоче његове брижљиво направљене белешке о војној топографији, тактици, артиљерији, навигационим уређајима, војном кривичном закону, стратегији. Веома импресивно делују записи о утврђењима, праћени сликама и цртежима.

Није запостављена ни практична обука. Александар III је слао свог наследника на војне вежбе. Николај Александрович је две године служио у Преображенском пуку где је обављао послове подређеног официра, а затим командира чете. Чак две сезоне (летња учења у војним камповима) служио је као командир вода у хусарском пуку, а затим био командир ескадрона.

У редовима артиљерије наследник је такође провео једну сезону.

Цар је учинио много да се подигне одбрамбена способност земље, научивши тешке лекције из руско-јапанског рата. Његов највећи приоритет је био да обнови руску флоту, која је сачувала земљу на почетку Првог светског рата. То је учинио против воље високих војних званичника. Цар је чак био приморан да принуди великог кнеза Алексеја Александровича да поднесе оставку. Војни историчар Г. Некрасов је написао:

„Треба напоменути да упркос својој великој надмоћности у Балтичком мору немачка морнарица није ни покушала да се пробије у Фински залив, чиме би једним ударцем бацила Русију на колена. Теоретски то је било могуће јер је у Санкт Петербургу био концентрисан велики део руске војне индустрије. Али на путу немачкој флоти била је Руска балтичка флота са припремљеним минским пољима, спремна да се супротстави. Цена пробоја немачке флоте би била сувише велика. Сама чињеница да је на његово инсистирање обновљена руска флота цар Николај II је Русију спасао брзог пораза. То не треба заборавити!“

Треба посебно напоменути да је Цар апсолутно сам доносио све важне одлуке које су омогућавале победничке акције без утицаја „великих генија“. Потпуно је неосновано мишљење да је руском армијом руководио генерал Алексејев, а да је Император на положају главнокомадујућег био само формално. Ово лажно мишљење демантовано је у телеграмима самог Алексејева. На пример, у једаном од њих у коме се захтева да се на фронт пошаље муниција и оружје, Алексејев каже: „Без одобрења Вашег Високопревосходства не могу решити овај проблем“.

Комунистички публициста М. Кољцов пише о понашању Цара током фебруарског преврата:

„... Дворјани описују свога Цара у последњим минутима његове владавине као тупог кретена који је без икаквог отпора, предао своју власт на први захтев револуције“. Кољцов описује како се Цар тврдоглаво опирао на све захтеве војних завереника (Алексејева, Рузског, итд.) да се створи одговорно министарство (тј. у суштини на претварање самовлашћа у уставну монархију). Његов отпор је био толико јак да му је чак Александра Фјодоровна (царица) написала у писму: „**Ти си сам, немаш војску иза себе, ухваћен си као миш у замку – шта можеш да урадиш?!**“

А Цар је чинио све што је могао – послао је у Петроград експедициони корпус на челу са генералом Н.И. Ивановом. Он се борио са револуционарима сам (јер су завереници пресекли комуникације и прекинули му контакте са јединицама лојалним Цару). И овом приликом Кољцов се пита: „Где је та крпа? Где је то безначајно ништавило слабе воље? **У преплашеној гомили бранилаца престола видимо само једног човека верног самом себи, Николаја**“.

Његово Величанство Цар је учинио све што је у његовој моћи. Успео је да угуши страшну моћ револуције 1905. године и помери тријумф „демона“ за целих 12 година. Захваљујући његовим личним напорима настао је прелом у руско-немачком сукобу. Већ као заробљеник бољшевика одбио је да подржи споразум у Брест-Литовску (који је био на штету Русије) и тиме спасе себи живот. Живео је достојанствено и достојанствено је умро“.

Мит о томе да је Русија била тамница народа

Русија је била породица народа захваљујући уравнотеженој и добро промишљеној политици Цара. Руска монархија је била држава свих народа и племена који су живели на територији руске империје.

Он је при стварању руске државе спроводио националну политику засновану на поштовању традиционалних религија и историјских субјеката.

И то не само православних, него и исламских.

Конкретно, муле (муслимански свештеници) су примали плату од руске Империје. Многи муслимани су се борили за Русију.

Руски цар је поштовао све народе који су служили својој земљи.

Овде је текст телеграма који то јасно потврђује:

„ТЕЛЕГРАМ

25. август 1916. године,

главном губернатору терског региона господину Фрејшеру.

Као планинска лавина обрушио се ингушетски пук на немачку гвоздену дивизију. Одмах је био подржан чеченским пуком.

У историји руске државе као и нашег Преображенског пука није било случаја напада коњице на тешку артиљерију непријатеља.

4,5 хиљада убијених, 3,5 хиљада заробљених, 2,5 хиљаде рањених.

За мање од сат и по престала је да постоји челична дивизија, које су се плашиле најбоље војне јединице наших савезника, укључујући ту и руску армију. Пренесите у моје име, у име царског двора и у име руске војске братски, срдчан поздрав очевима, мајкама, браћи, сестрама и невестама ових храбрих орлова Кавказа који су омогућили својим бесмртним подвигом почетак краја немачких хорди.

Русија никада неће заборавити тај подвиг. Част им и захвалност!

С братским поздравом, Николај II.“

У принципу, монархија као облик државне владавине имала је велико преимућство у решавању националних питања према ономе што К. Победоносцев (1827-1907, руски научник, писац, преводилац) назива „злом парламентарне владавине“.

Он указује на то да се на изборима не изабери најбољи, него само „славољубиви и безочни“. Као посебно опасна, по његовом мишљењу, је изборна борба у мултиетничким државама.

Указујући на предности монархије у Русији он пише:

„Неограничена монархија је успевала да елиминираше или примири све захтеве и негативне нагоне, не само силом, него изједначавањем права и међусобних односа под једном влашћу. Али демократија не може да се носи са тиме, јер су инстинкти национализма корозивни елемент за њу: **свако племе са свог локалитета шаље представнике – не са државном и народном идејом, него представнике племенских инстиката, надражаја и мржње...**“

У самој титули руског Цара се огледа спасилачко окупљање земаља и народа под православном заштитом:

„Цар и самодржац целе Русије, Московски, Кијевски, Владимирски, Новгородски, Казањски цар, Астрахањски, цар Пољски, цар Сибирски, цар Грузијски итд“

Ако говоримо о затворима, стопа криминала је била толико ниска да је у затворима широм руске империје 1913. године било мање од 33.000 затвореника.

Сада на много мањем простору него што је било руско царство та цифра премашује 1,5 милиона људи.

Мит о томе да је царска Русија претрпела пораз у Првом светском рату

С.С. Олденбург у својој књизи „Царевање Императора Николаја II” је написао: **„Највећи, а потпуно заборављени подвиг цара Николаја II је био је да је он у невероватно тешким условима довео Русију на праг победе, али јој њени противници нису дозволили да направи тај последњи корак“.**

Генерал Н.А. Лохвицки је написао:

„... Девет година је требало Петру Великом да од пораза код Нарве (руско-шведски рат 1700. год.) постане победник код Полтаве. Последњи Врховни командант царске војске – цар Николај II урадио је то исто за годину и по дана. Тај његов рад су оценили и непријатељи, па се између Цара, његове војске и победе испречила „револуција“.

А. Елисеев наводи следеће чињенице:

„Ратни таленат Цара је дошао до потпуног изражаја на положају Врховног команданта. Већ прве одлуке новог Врховног команданта довеле су до значајног побољшања стања на фронту. Он је организовао Виљно–Молодечну операцију (од 3. септембра до 2. октобра 1915.).

Цар је успео да заустави велику немачку офанзиву, што је довело до освајања града Борисова. Благовремено је дата директива за заустављање панике и престанак повлачења. Као резултат тога, заустављен је напад немачке 10. армије која је морала да се повуче а понегде и у потпуном нереду.

Могилевски 26. пешадијски пук потпуковника Петрова (са 8 официра и 359 војника) зашао је у позадину Немаца и изненадним нападом освојио 16 топова. Руси су укупно заробили 2000 војника, 39 топова и 45 митраљеза“.

Али, најважнија ствар је била – рекао је историчар П.В. Мултатули – да се војницима поново вратила вера у способност да победе Немце“.

Русија је почела да добија рат. После неуспеха 1915. године, наступила је тријумфална 1916. година. У току битке на југозападном фронту противник је имао губитке у погинулим, рањеним и заробљеним 1,5 милион војника. Аустро-угарска војска је била на прагу потпуног уништења.

Цар је лично подржао план наступања генерала Брусилова (А.А. Брусилев 1853-1926.) са којим се нису слагали многи војни заповедници. План начелника штаба, главнокомандујућег М.В. Алексејева је предвиђао моћни удар по непријатељу снагама свих фронтова, изузев фронта којим је командовао генерал Брусилев. Међутим он је сматрао да је његов фронт потпуно спреман за наступање са чиме нису били сагласни команданти осталих фронтова. Без обзира на такав став, Николај II је одлучно подржао Брусилова, јер без подршке фронта којим је командовао Брусилев чувени пробој не би био могућ.

Историчар А. Зајночковски је писао да је руска армија “по свом броју и техничкој опремљености достигла највиши ниво до тада у рату”.

Наспрам непријатеља је стајало више од 200 борбено спремних дивизија.

Русија се спрема да сломи непријатеља.

У јануару 1917. године, 12. руска армија је почела офанзиву са рижког правца и довела 10. немачку армију у катастрофалну ситуацију.

Начелник штаба немачке армије, генерал Лудендорф, за кога се никако не може рећи да је био наклоњен Николају II, пише о положају немачке војске 1916. године и све већем порасту војне моћи Русије:

„Русија реорганизује своје војне формације. Та реорганизација омогућава велики добитак у снази. У својим дивизијама је оставила само по 12 батаљона, а у батеријама само по 6 топова и са тако ослобођеним батаљонима и топовима формирала нове борбене јединице. Битке у току 1916. године на источном фронту су указале на повећану употребу војне опреме, ватреног оружја и муниције од стране руске армије. Русија је пренела део својих војних фабрика у област Доњецка и значајно повећала производњу. Схватили смо да ћемо бројчану и техничку супериорност Руса у 1917. години осетити више него 1916-те.

Наша ситуација је била изузетно тешка и излаза из ње скоро да није било. На сопствено напредовање није могло ни да се помисли – све резерве су биле потребне за одбрану. Наш пораз је био неминован... тешко је било са снабдевањем храном, а позадина је такође тешко пострадала. Изгледи за будућност су били крајње суморни“.

Шта више, према писању Ољденбурга, на иницијативу Великог кнеза Николаја Михајловича још у лето 1916. године основана је комисија за припрему будуће мировне конференције, како би се унапред дефинисале жеље Русије.

Русија је требала да добије Цариград и мореузе као и турску Јерменију.

Пољска је требала да уђе у унију са Русијом. Цар је крајем децембра 1916. године рекао грофу Велепољском да слободну Пољску замишља као државу са посебним уставом, сопственом владом и својом војском (очигледно је имао у виду нешто слично положају пољског царства за време владавине Александра I).

Источна Галиција (сада, део западне Украјине), северна Буковина (сада део Украјине) и Карпатска Русија су требале да буду прикључене Русији.

Планирано је оснивање краљевине Чехословачке, а на руској територији су већ били формиран пукони од заробљених Чеха и Словака.

https://www.youtube.com/watch?v=nA5_VjROkb0

<http://xn--80aaaahbp6awwhfaeihkk0i.xn--c1avq.xn--90a3ac/index.php/samoderzavie/1492-ruska-golgota-film>

Б. Бразол (1885-1967. год. правник, писац и јавни радник)
„Царевање Императора Николаја II у чињеницама и цифрама“

Превод: Гридин Александар (<http://patriotka.livejournal.com/33598.html>)

Извор: "Србин.инфо", <http://srbin.info/2014/12/03/nikolaj-ii-okleветani-car-evo-zasto-je-revolucijom-rusena-rusija/>